

CURIERUL ORTODOX

PUBLICAȚIE
A BISERICII ORTODOXE
DIN REPUBLICA MOLDOVA

Apare din iunie 1995 cu binecuvântarea ÎPS Vladimir, Mitropolit
al Chișinăului și al Întregii Moldove
Nr. 03 (200), 14 martie 2008

BUNA VESTIRE

25 martie / 7 aprilie

Iubitorul de oameni și Milostivul Dumnezeu, Care pururea poartă de grijă neamului omenesc, întocmai ca un Părinte plin de dragoste, văzând făptura mâinilor Lui înrobite și chinuite de diavol și împinsă către patimile cele pline de ocară și supusă închinării la idoli, a găsit cu cale să trimită pe Fiul Său cel Unul-Născut, pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca să mântuiască neamul omenesc din mâinile diavolului. Și, pentru că a voit ca acest lucru să rămână ascuns nu numai de diavol, ci chiar și de puterile cele cerești, a încredințat taina aceasta unuia singur dintre arhangheli, preamăritului Gavriil. Deci arhanghelul venind în cetatea Nazaret, i-a grăit Fecioarei Maria: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine! Iar aceea a răspuns:

Cum va fi mie aceasta? Și el a zis: Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui preînalt te va umbri. Iar Fecioara a grăit: Iată, roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău. Și îndată cu cuvântul arhanghelului și al ei, a zămislit în preacuratul său pântece pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, mai presus de fire, Care este Înțelepciunea și Puterea cea ipostatică a Lui, cu umbrirea și cu venirea asupra ei a Duhului Sfânt. De atunci s-au săvârșit, prin rânduiala lui Dumnezeu, tainele Cuvântului lui Dumnezeu, pentru mântuirea și izbăvirea noastră.

Atât ortodocșii cât și romano-catolicii prăznuiesc în fiecare an, la data de 25 martie, Buna Vestire. Această dată a fost fixată calculându-se nouă luni înainte de nașterea cu trup a Domnului, ce se celebrează la

25 decembrie. Înțelesul Bunei Vestiri se referă la venirea lui Mesia, Cel așteptat de veacuri, dar și la legătura intimă, vitală, dintre Mamă și Fiul, după cum reiese din cuvintele îngerului Gavril (Lc. 1,28-35). Momentul Bunei Vestiri este expresia cea mai înaltă a așteptării venirii lui Mesia, este sinteza și punctul culminant al așteptării mesianice din partea poporului lui Dumnezeu care vede că profețiile s-au împlinit în acest „Copil sfânt”. Creștinii care postesc știu că Biserica a rânduit dezlegare la pește și vin în aceasta zi de sărbătoare.

În popor, la sate mai ales, 25 martie/7 aprilie mai este cunoscută și ca ziua cucului pentru că se zice că este data în care se dezleagă limba păsărilor și începe cucul să cânte.

ÎN BISERICA ORTODOXĂ A ÎNCEPUT POSTUL PAȘTELUI SAU POSTUL MARE

Postul Paștelui ține 7 săptămâni, începe după Duminica izgonirii lui Adam din rai și se încheie în Sâmbăta Mare. Postul Paștelui a fost instituit în cinstea Patimilor și Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, prin care noi am fost mântuiți, și nu reprezintă doar abținere de la anumite alimente, ci înseamnă și îndreptare sufletească prin spovedanie și fapte bune. Postul Mare este un eveniment spiritual în viața noastră, o perioadă de pregătire deosebită. Este mare nu doar prin lungime, ci este mare tocmai prin importanța sa deosebită. Postul, în aceasta perioadă, ne oferă bucuria de a trăi împreună cu Hristos, pornind întâi de la căință, pentru că Postul Mare trezește în noi acea tristețe evlavioasă, acea tristețe potolită, acea

blândă tristețe. Postul de bucate cu postul de păcate este o luptă împotriva diavolului, împotriva satanei, luptă care aduce biruință. Cel mai important lucru este ca să simțim o izbândă, să simțim că într-adevăr postul este pentru noi o jertfă plină de bucurie. Postul să ne aducă bucurie, pentru că este o șansă mare pentru noi, ca să lăsăm sufletul să biruiască acele tendințe și acele zise plăceri ale trupului, patimile sau înclinațiile noastre spre păcat, pentru ca noi, renunțând la anumite alimente, să postim renunțând la păcatele noastre, să trecem apoi prin baia lacrimilor, prin Taina Spovedaniei, cât mai des, și să ne pregătim printr-un efort ascetic ca să-L primim pe Hristos, Care este bucuria noastră și Care transforma tristețea într-o stare de bucurie și de comuniune.

LA BĂLȚI A FOST SFINȚITĂ PRIMA BISERICĂ CREȘTIN-ORTODOXĂ CONSTRUITĂ ÎN ULTIMII 73 DE ANI

Lăcașul poartă numele Tuturor Sfinților și este subordonat Mitropoliei Moldovei. Cu toate acestea arhitectura bisericii este în stil bucovinean. Noua biserică este una dintre puținele lăcașuri sfinte din Republica Moldova care au două nivele. Dotată cu termopane, gresie și

turle în loc de cupole, construcția bisericii a fost estimată la două milioane de lei. Cea mai mare parte din suma cheltuită a fost oferită chiar de parohul Bisericii Tuturor Sfinților, Vitalie Bârlădeanu. „Am construit biserica timp de șase ani. Sunt recunoscător oamenilor de bună credință care

au reacționat la apelul nostru și au contribuit atât financiar cât și cu brațe de muncă la construcția lăcașului sfânt. Acum a fost finisat doar primul nivel al bisericii, însă mai avem nevoie încă de un milion de lei pentru a duce la bun sfârșit și al doilea nivel”, a declarat preotul Vitalie Bârlădeanu.

Potrivit Episcopului de Bălți și Fălești, PS Marchel, reînceperea după o pauză de 73 de ani a construcției bisericii pe teritoriul municipiului Bălți este dovada apartenenței la ortodoxie a majorității bălțenilor. Ultima biserică a fost înălțată la Bălți în anul 1935. Este vorba de Catedrala Sfinților Împărați Constantin și Elena, care a fost construită pe banii statului român la insistența Episcopului Hotinului Visarion Puiu.

Deca-press

Mitropolitul Paul de Kyrenia a denunțat profanarea Bisericii „Sf. Haralambie” din Trimithi

Mitropolitul Paul de Kyrenia a adresat o scrisoare ambasadorilor membri permanenți în Consiliul de Securitate, secretarilor generali ai ONU, ai Consiliului Europei și ai UNESCO, precum și președintelui Parlamentului European, în care a denunțat profanarea bisericii „Sfântul Haralambie” din Trimithi, Cipru. Biserica, ce este situată în partea ocupată de autoritățile turce a insulei, a fost transformată într-un cuptor pentru ceramică. Mitropolitul a făcut un apel la guvernele străine și la organisme internaționale de a lua măsuri pentru ca astfel de acte de distrugere să înceteze.

STIMAȚI CITITORI! NU UITAȚI SĂ VĂ ABONAȚI LA “CURIERUL ORTODOX” PE ANUL 2008!

AGENDA DE LUCRU A ÎPS VLADIMIR, MITROPOLIT AL CHIȘINĂULUI ȘI ÎNTREGII MOLDOVE

2 martie

Mitropolitul Vladimir a liturghisit la mănăstirea "Sf. Teodor Tiron" din Chișinău.

1 martie

ÎPS Mitropolit Vladimir împreună cu PS Anatolie și PS Marchel au sfințit biserica de iarnă cu hramul „Sf. Arh. Mihail și Gavriil”, de la mănăstirea "Ciuflea" din Chișinău, după care a urmat Sf. Liturghie.

25 februarie

ÎPS Vladimir a participat la praznuirea ocrotitorului ceresc al SS Aleksei al II-lea, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse, la slujba praznică din Catedrala Patriarhală „Hristos Mântuitorul” din Moscova.

21 februarie

Mitropolitul Vladimir a oficiat slujba de sfințire a

Sfințirea bisericii de iarnă de la mănăstirea "Ciuflea"

bisericii din s. Mihalașa, r. Telenești.

20 februarie

ÎPS Vladimir a participat la manifestările prilejuate de cea de-a 140-a aniversare de la ziua nașterii preotului-compozitor Mihail Berezovschi. Comemorarea s-a desfășurat în incinta liceului din capitală ce îi poartă numele.

19 februarie

Mitropolitul Vladimir a primit în audiență la Palatul mitropolitan: pe parohul bisericii „Sf. Irh. Nicolae” din Chișinău cu consilierii, cu care a discutat probleme interne; un grup de creștini din parohia „Sf. Constantin și Elena” din Chișinău; pe preotul Adrian Cotelea, secretarul eparhiei de Edineț și Briceni, abordând aspecte administrative.

HIROTONII

2 martie

În cadrul Sf. Liturghii de la mănăstirea "Ciuflea" din Chișinău au fost hirotoniți: diac. Alexandru Gavriiliță, absolventul Seminarului Teologic din Odesa, promoția 1996, în treapta de preot pe seama parohiei „Sf. App. Petru și Pavel”, s. Vorniceni, r. Strășeni; și Vitalie Tanas, student la Academia Teologică din Chișinău, an. IV, în treapta de diacon pe seama bisericii „Sf. Irh. Nicolae” din or. Drochia.

1 martie

În timpul Liturghiei săvârșite la mănăstirea „Sf. Teodor Tiron” din Chișinău, ÎPS Vladimir a hirotonit în treapta de diacon pe Victor Postică, absolvent al Seminarului Teologic din Chișinău, promoția 2002, pe seama Mănăstirii Ciuflea, și în cea de preot pe diac. Ștefan Rambu, absolvent al Facultății de Teologie din Constanța, România, promoția 2006, pe seama mănăstirii „Sf. M. Mc. Gheorghe” din or. Ungheni.

DECORAȚII

Pe data de 25 februarie 2008, în ziua praznuirii ocrotitorului ceresc al SS Aleksei al II-lea, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse, la slujba praznică din Catedrala Patriarhală „Hristos Mântuitorul” din Moscova au fost înmânate mai multe distincții bisericești pentru ierarhi din cadrul Bisericii Ortodoxe Ruse. În această zi, PS Iustinian, Episcop de

Tiraspol și Dubăsari, a fost avansat în treapta de arhiepiscop, cu ocazia împlinirii a 13 ani de slujire în treapta de arhieru, și pentru sporirea numărului de biserici în eparhia condusă de Prea Sfinția Sa.

1 martie

Clericul mănăstirii „Sf. Teodor Tiron” din Chișinău, Rodion Severin a fost decorat cu cruce de aur. Ctitorii acestui sfânt așezământ s-au învrednicit de ordinul mitropolitan „Cuv. Paisie Velickovski”, gr. II - dl Igor Bodorin, colonel de poliție, și dl Dmitrii Bas, director general al Companiei „Breez”.

2 martie

Pentru truda depusă spre binele Bisericii au fost decorați: dl Mihail Popa, comandant al Detașamentului de intervenții și acțiuni speciale nr. 1 al Brigăzii de poliție cu destinație specială „Fulger” – ordinul „Cuv. Paisie Velickovski”, gr. II, dl Anatol Sărăcuță, șeful Direcției asigurări inginerești a Primăriei municipale, - ordinul „Sf. Ștefan cel Mare”, gr. II.

ORARUL

DĂRILOR DE SEAMĂ PENTRU TRIMESTRUL I ANUL 2008
PENTRU PROTOPOPIATELE DIN JURISDICȚIA DIRECTĂ-
CANONICĂ ȘI ADMINISTRATIVĂ A ÎPS VLADIMIR,
MITROPOLITUL CHIȘINĂULUI ȘI AL ÎNTREGII MOLDOVE
(EPARHIA DE CENTRU)

31.03.2008 r. Strășeni, r. Ialoveni, r. Dubăsari, r. Râșcani, r. Criuleni,
r. Soroca;

01.04.2008 r. Florești, r. Anenii Noi, r. Ștefan-Vodă, r. Căușeni;

02.04.2008 r. Orhei, r. Rezina, r. Șoldănești, r. Telenești, r. Ungheni;

03.04.2008 mun. Chișinău, r. Drochia, r. Călărași, r. Nisporeni,
mănăstirile.

COMISIA DE PRIMIRE A DĂRILOR DE SEAMĂ

ADUNAREA CLERICILOR DIN PROTOPOPIATULUI TELENEȘTI

La 26 februarie în satul Suhuluceni la biserica cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” a avut loc adunarea protopopiatului Telenești, fiind convocată de către protoiereul Marian Boldescu, protopopul acestui raion.

Adunarea a început cu un Te-Deum și Acatist.

Dintre temele discutate au fost: predarea religiei în școli, intensificarea activității misionar-pastorale, pregătirea pentru Postul cel Mare.

DIACONUL ANDREI KURAEV ÎN MOLDOVA

Renumitul teolog rus Andrei Kuraev a ținut câteva conferințe în Chișinău, Ceadâr-Lunga și Tiraspol. Părintele diacon a venit cu noi analize a unor realități din societatea contemporană, trecându-le prin prisma credinței. În discuții s-a oprit asupra problemei păstrării Ortodoxiei într-o lume care se depărtează tot mai mult de izvoarele credinței.

Ne vom referi doar la câteva gânduri expuse în cadrul conferințelor:

„Cuvântul „ortodox” înseamnă dreptmăritor sau dreptcredincios, deci este vorba de credința care învață drept despre realitățile dumnezeiești.

Părintele diacon și-a adus aminte de prima lui rugăciune din viață. Pe când era pionier și ateu nebotezat, la școală se ruga cu următoarele cuvinte: „Doamne fă ca măcar astăzi profesoara să nu vină la lecții”. Probabil că așa este omul în creștere, cere cât mai multe daruri pentru el și uită de a-i face aproapei rău, apoi cere daruri duhovnicești de rând cu cele materiale. Doar în ultima instanță oamenii ajung la rugăciunea de mulțumire.

Chiar din Evanghelie vedem cum au fost vindecați zece leproși, însă doar unul se întoarce să-i mulțumească Domnului. Mulțumirea este un sentiment rar întâlnit, dar care stă la baza credinței. Acest sentiment se cultivă de acasă. Mai este încă o rugăciune - de slăvire a Domnului pentru toate câte le face. Aceasta este suprema rugăciune. Să-i cerem Domnului o putem face și de la distanță, dar de a-L slăvi putem doar din suflet, din interior. Biblia ne prezintă două exemple foarte elocvente în această privință. Primul este când Hristos s-a schimbat la față în Muntele Tabor, iar Apostolul Petru de bucurie zice că e bine acolo și propune ca să facă trei colibe una pentru Iisus, alta pentru Ilie și alta pentru Moise, uitând de sine, deoarece alături de Domnul uiți de tine și ești una cu Domnul și cei bineplăcuți lui. Iar al doilea exemplu este cu cei doi drumeți spre Emaus, care au discutat cu Domnul și nu l-au recunoscut, abia pe urmă și-au dat seama că atunci pe când discutau ardea inima lor, deci erau luminați cu duhul și El vorbea cu dânsii și prin inima lor.

Ortodoxia este tocmai această experiență de împărtășire din dumnezeire. Doamne singur roagă-Te în mine. Omul care s-a atins de Domnul și trăiește cu Domnul va fi plin de bucurie”.

LIBERTATEA CONȘTIINȚEI – DREPTURI CONDIȚIONATE

Legislatorul Republicii Moldova și-a început activitatea pe anul 2008, la care se vor adopta legi în conformitate cu standardele UE, spre care ține și țara noastră să devină membru acestei uniuni democratice, moderne, dezvoltată social, politic, economic, cultural. Sunt convins că legile vor fi studiate, perfecționate, aprobate și puse în aplicare pentru a obține rezultate multășteptate în transformările necesare.

Ne sunt cunoscute moștenirile rămase de la imperiul sovietic dictatorial-comunist-ateist, care a sugrumat timp de 50 de ani conștiința, cultura, credința în Dumnezeu, transformându-l pe om într-un detaliu de mecanism al programului educației ateiste fără Dumnezeu, împotriva lui Dumnezeu. În 17 ani de democrație ce s-au scurs, țara noastră a devenit cunoscută întregii lumi, fiind ajutată să construiască o viață nouă cu destine și valori materiale, morale și spirituale. Însă foarte greu și lent apar rezultatele pozitive din cauza unor greșeli și opinii intenționate, tănuite cu scopuri favorabile ideologiei ateiste.

Credința în Dumnezeu distrusă, profanată, alungată din conștiința oamenilor este cea mai mare și grea pierdere a noastră. Un factor puternic de distrugere a valorilor morale adevărate este conceptul ateist, care se păstrează și se promovează la nivel de stat. Și în prezent ziua Sfântă de Dominică e considerată zi de târg și nu zi de odihnă și purificare a sufletului cum a blagoslovit-o Dumnezeu Creatorul. Prin aceeași legislație sovietică Biserica este separată de stat și școala de Biserică.

E cunoscut lucru că școlile au apărut prima dată în Biserică, unde au începutul și alte științe necesare. Deși în acești ani de democrație bisericile și mănăstirile s-au refăcut, funcționează, se construiesc noi locașuri sfinte, însă drepturile copiilor de a studia învățătura Sfintei Scripturi în școală la un nivel cu celelalte obiecte în toate clasele, și tipurile de școli nu se respectă. Credința în Dumnezeu ca factor suprem în viața materială, morală și spirituală este ignorată și inacceptată în procesul instructiv educativ, e considerată de către ateii ca element distructiv în formarea concepției despre lume.

Ei, ateii de la Ministerul Instruirii și educației spun că se bazează și acționează conform Constituției, în art. 31 este scris: „Libertatea conștiinței este garantată. Ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și respect reciproc”. Iar art. 35(8) confirmă: „Statul asigură în condițiile legii libertatea învățământului religios. Învățământul de stat este laic”.

S-ar părea că totul e în ordine, dar spre marele regret programa de studii alcătuită de către Minister rezervă ore suplimentare în mod opțional la însușirea obiectelor prioritare pentru elevii care necesită acest ajutor. Și numai orele ce rămân libere pot fi repartizate la studierea religiei cu respectarea anumitor condiții dificile pentru a abține dreptul da a se preda disciplina „religia”.

Dirjecția școlii noastre a repartizat orele de studii opțional la clasele VI-IX pentru obiectele principale conform indicațiilor programei de studii după necesitățile elevilor. Din cele 11 clase complete numai elevii clasei V, în care numărul de obiecte e mai redus au acces la studierea religiei.

Iată cum se respectă „garanția libertății conștiinței” art. 31 și „asigurarea în condițiile legii a libertății învățământului religios”, art 35(8) din Constituție, că un număr foarte redus de elevi au acces la cunoașterea Cărții Cărilor. În majoritatea școlilor din republică nu s-e predă religia nici într-un mod. Art 5(2) confirmă: „nici o ideologie nu poate fi instituită ca ideologie oficială a statului”. Aici apar o serie de întrebări: poate există un stat fără ideologie sănătoasă, corectă, puternică bazată pe adevăr? Pot oare rămâne fără răspuns întrebările: Cine suntem noi oamenii?...niște ființe vii, plante sau altceva, care avem viață și trăim ca să producem mijloace de existență, pentru a viețui pe acest pământ?”

Ce facem cu ceia ce ne-a înzestrat Dumnezeu: cu sufletul, cu rațiunea, cu ideile, cu sentimentele, cu morala, cu credința moștenită de secole din moși strămoși? Cum să apreciezi activitățile creștinilor la refacerea locașurilor de rugăciune, participarea la Sfintele Slujbe, pelerinajele la locurile sfinte. Dacă aceste manifestări nu sunt acceptate ca ideologie supremă creștină, fără de care statul nu poate exista? Acest lucru îl confirmă și simbolurile de stat. Stema, Imnul, Drapelul prin care se reflectă partea componentă a ideologiei noastre creștine. Vom reuși să ajungem în Uniunea Europeană cu astfel de legi sovietice, întortocheate, prin care se încălcă drepturile copiilor la studierea Sfintei Scripturi, la credința în Dumnezeu și demnitatea oamenilor?

Consider, că art. 5(2) trebuie să clarifice care sunt ideologiile dăunătoare statului și societății și să le declare ca ideologii streine.

Conform datelor ultimului recensământ peste 90% din populație s-au declarat creștini, ceia ce rezultă că ideologia noastră e creștină și nu păgână.

Dacă copilul nou născut se consideră cetățean cu drepturi depline, ocrotite prin lege, atunci și copiii care au primit Taina Sf. Botez trebuie considerați creștini cu aceleași drepturi ca și cei maturi. Drepturile lor trebuie să fie respectate și ocrotite prin lege, care să oblige instanțele corespunzătoare să realizeze în practică drepturile copiilor. Familia, școala și Biserica sunt pilonii de bază ai societății. De aceea predarea religiei în școală este necesară și răspunde drepturilor și voinței elevilor și părinților așa cum se practică în cele mai avansate țări din Europa: Germania, Polonia, Spania, Irlanda, Belgia, Elveția, Suedia, Norvegia, România ș.a.

În prezent societatea noastră e slăbită și contaminată de virusul, ce roade conștiința și distruge sufletul, personalitatea.

Iată cazuri concrete, povestite chiar de câțiva copii care se jcau în stradă. Cel mai mărișor elev promovat în clasa a III-a, următorul era de la grădiniță înscris în clasa I-a alții 2-3 copii mai mici ascultau. Din convorbirea lor am deslușit următoarele: „voi știți că nu este Dumnezeu?” Urmează voci neclare, nesigure... Apoi iarăși o întrebare: „Da voi știți că omul îi de la moniță (mămuță)?... Se aud iarăși niște voci nedesluite...”

Observând că eu mă aflu în grădină, copiii și-ai schimbat locul, probabil ca să nu aud discuția lor.

Auzind discuția copiilor am rămas nedumerit dar și mâhnit. Mă gândesc, de unde puteau să apară în capul unui copil de la țară de doar 9-10 ani astfel de idei, bazate pe concepția ateistă despre lume și om. Învățătoarea cu care am stat de vorbă, m-a asigurat că nu a purtat astfel de discuții cu copii. Am înțeles mai târziu, că copiii despre care am pomenit mai sus „s-au familiarizat” cu aceste idei de la cei care au învățat în școala sovietică. Aceștia sunt părinții și bunicii copiilor noștri care au trecut prin mașinaria distrugerii credinței în Dumnezeu. Iată pe ce teren slab și spinos construim locuințele sufletelor noastre.

Un alt asemenea caz l-am auzit la radio în ziua de 6 februarie a.c. în timpul emisiunii pe tema: „Încălzirea globală și consecințele ei”. În desfășurarea discuțiilor cineva la telefon revoltat reproșa că „vorbiți numai despre încălzirea globală, da de ce nu spuneți nimic ce se face cu cele două găuri formate în spațiul de ozon primejdioase pentru întreaga omenire de pe pământ? Acum se vorbește mai mult despre credința în Dumnezeu. Ce ne întorcem la epoca de piatră?”

Mi-am, dat seama că acesta e un ateu înflăcărat și probabil se consideră pe sine un fel de „savant” atotștiutor. De ce oare se îngrijorează de viitorul planetei și nu acceptă credința în Dumnezeu. Referitor la persoana în cauză pot răspunde cu certitudine că nu toți ateii sunt savanți, și nu toți savanții sunt ateii! Adevărații savanți prin cercetările efectuate în diferite domenii admiră tainele creației și înțelepciunea Supremă – Dumnezeu.

Cine sunt ateii, aflăm din Dicționarul explicativ enciclopedic din 1989. Ateu, înseamnă necredincios, neagă existența lui Dumnezeu și a oricărei divinități, respinge orice religie. Asemenea explicație o găsim și în Sfânta Scriptură (1 In 2, 22-23). Aceștia sunt ateii, la care se referă și Mântuitorul nostru Domnul Iisus Hristos: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela, care poate și sufletul și trupul să le piardă în gheena” (Matei 10, 28), „Fără de Mine nu veți putea face nimic” (In 15, 5).

Dumnezeu nu voiește moartea păcătoșilor, nici să piară vreunul dintre cei mici, ci să se întoarcă la pocăință și să fie viu.

Alexandru Ignat

VETERANII RĂZBOIULUI DE PE NISTRU CINSTESC ÎN MOD SEPARAT MEMORIA CAMARAZILOR CĂZUȚI

Prin semnarea convenției de încetare a focului de către fostul președinte rus, Boris Elțin, Rusia a confirmat că războiul din primăvara-vara anului 1992 a fost un război moldo-rus, a declarat în cadrul mitingului de comemorare a eroilor căzuți în luptele de pe Nistru primul președinte al R.Moldova, Mircea Snegur, citat de Info-Prim Neo.

Mitingul, organizat de Uniunea Națională a Veteranilor Războiului pentru Independență (UNVRI), s-a desfășurat la complexul memorial „Eternitate” la 02 martie, în ziua în care s-au împlinit 16 ani de la declanșarea conflictului armat de pe Nistru. În acea zi forțele separatiste au atacat Comisariatul de poliție de la Dubăsari.

Mircea Snegur a declarat că la 02 martie 1992 Moldova a devenit membră a

ONU și anume acest fapt a determinat una dintre cele mai mari puteri care a avut și are interese geopolitice aici, să declanșeze un război mișelesc. Potrivit lui, Rusia a înarmat separatistii, i-a instruit și la 19 mai a ieșit împreună cu ei pe poziții. În acel an tragic, sângele eroilor căzuți pentru țară și neam a scăldat malurile bătrânului Nistru, a mai spus primul președinte.

„Să nu aveți nici un fel de remușcări sau muștrări de conștiință că ați fi putut face mai mult, - s-a adresat Mircea Snegur veteranilor. - În condițiile în care eram absolut nepregătiți pentru război, în special cu o asemenea forță, în lipsa unei armate, ați făcut tot ce v-a stat în puteri ca să apărați țara de invazie. Datorită vouă Moldova a rămas neînvingă de forțele ruse, de mercenari și cazaci, a rămas un stat independent, iar istoria urmează să dea aprecierile cuvenite jertfelor aduse”.

Primarul capitalei, Dorin Chirtoacă, a declarat că ziua de 02 martie începută în 1992 continuă și în prezent, fiindcă țara rămâne a fi divizată, iar cei care au luptat pentru integritatea ei nici macar nu sunt tratați ca veterani de război. Primarul spune că soluția împăcării se află la Chișinău. „În cazul în care aici vom crea un mediu atractiv, dezvoltat, prosper, cetățenii din Transnistria vor dori unirea țării. „Ziua de 02 martie trebuie să fie o zi care să lumineze calea alături de alte date însemnate din istoria neamului, să ne ajute să păstrăm integritatea, demnitatea, inteligența”, a declarat Dorin Chirtoacă.

Președintele UNVRI, Eduard Maican,

a menționat că Moldova intra în acel război fără armată, dar cu oameni cu dragoste nețarmurită față de țară, limbă și tricolor. La luptă au pornit, fără experiență de luptă și fără tehnică militară, polițiștii moldoveni, care au ținut piept rebelilor, sprijiniți masiv de Armata 14 rusească, cu armamentul acesteia în dotare. Cu toate acestea, războiul nu a fost pierdut, a spus Maican.

Ca și în anii trecuți, președintele UNVRI a cerut conducerii de vârf, Parlamentului, să declare ziua de 02 martie drept Ziua Memoriei. Totodată, Maican a declarat că a venit timpul inaugurării unui muzeu al eroilor căzuți în război, iar acolo unde au avut loc cele mai sângeroase lupte, precum și pe mormintele eroilor, să fie ridicate monumente. E timpul să fie asigurată protecția socială cuvenită a familiilor celor căzuți, precum și a veteranilor rămași în viață.

Cei circa 400 de veterani au participat la marșul memoriei, pornit din Piața Marii Adunări Naționale și finalizat la Monumentul Eroilor Căzuți în Războiul pentru Independență. Împreună cu ei i-au comemorat pe cei căzuți doar conducerea Primăriei, câțiva deputați și consilieri locali, pretorii din sectoare. Conducerea țării, dar și poliția, au ignorat activitățile organizate de UNVRI.

Poliția Rutieră nu a asigurat securitatea participanților la marșul de comemorare, aceștia fiind nevoiți să parcurgă distanța alături de automobilele ce se deplasau în imediata lor apropiere. Primarul a promis

combatanților că gestul pe care l-a calificat „neomenesc și ilegal” al poliției va fi discutat în instanța de judecată. Mai mult, la miting lipseau microfoanele, fiind ridicate de poliție cu puțin timp înainte de începere.

În dimineața aceleiași zilei, membrii Uniunii veteranilor „Sfântul Gheorghe Biruitorul” au venit la memorial însoțiți de Premierul Vasile Tarlev pentru a depune flori la monumentul eroilor. Anterior, această organizație, a cerut de la UNVRI să nu organizeze marșul de comemorare și miting. Acum un an, la 02 martie 2007, președintele UV „Sfântul Gheorghe Biruitorul”, Victor Alerguș, a făcut un apel la împăcare și crearea a unei singure organizații a veteranilor Războiului de pe Nistru, ca să devină o „forță ca și în 1992, fiind de folos țării și izbutind multe pentru acei vii și pentru cei ridicați în ceruri”.

La masa de pomenire, premierul a ținut în fața membrilor acestei uniuni un discurs, afirmând că „Guvernul, reieșind din posibilități, întreprinde măsuri consecvente întru asigurarea protecției sociale a participanților și familiilor celor căzuți în acest conflict. Conștiința civică ne obligă să ne îndeplinim cu sfințenie datoria de a fi alături de eroii neamului, să comemorăm faptele de vitejie a celor care au înscris pagini de glorie în istoria Moldovei”.

Potrivit datelor statistice, la războiul de pe Nistru au decedat 287 de persoane, circa 40 au fost date dispărute și alte 3500 au fost mutilate.

Info-Prim Neo

CALENDAR ORTODOX MARTIE

1 V 14 Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina.
2 S 15 Sf. Sfințitul Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor (Pomenirea morților).
3 D 16 Prima Duminică a Postului Mare. Sfinții Mucenici Eutropie, Calinic și Vasilisc.
4 L 17 Cuviosul Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana - sora lui.
5 M 18 Sf. Sfințit Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Iraida.
6 M 19 Sfinții 42 de Mucenici din Amoreea; Sf. Eufrosin.
7 J 20 Sf. Sfinții Mc. și episcop din Cherson: Vasilevs, Efrem, Evghenie, Capiton, Elpidie.
8 V 21 Cuviosul Teofilact Mărturisitorul, episcopul Nicomidiei; Cuv. Dometie.
9 S 22 + Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian. (Pomenirea morților).
10 D 23 Duminica a Doua din Post. Sf. Mc. Condrat, Ciprian, Dionisie și cei împreună cu dânșii.
11 L 24 Sf. Sofronie Patriarhul Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Talu.
12 M 25 Cuv. Teofan Mărturisitorul; Sf. Grigorie Dialogul.
13 M 26 Aducerea Moaștelor Sf. Ierarh Nichifor.
14 J 27 Cuviosul Benedict; Sfântul Mucenic Alexandru preotul.
15 V 28 Sfinții Mucenici Agapie, Plisie și Timolau și cei împreună cu dânșii.
16 S 29 Sfinții Mucenici Sabin, Papa, Romano și Anin. (Pomenirea morților).
17 D 30 Duminica a Treia din Post. Cuviosul Alexie omul lui Dumnezeu; Sf. Mucenic Marin.
18 L 31 Sf. Chiril arhiepiscopul Ierusalimului.
19 M 1 Sfinții Mucenici Hrisant, Daria și Ilaria.
20 M 2 Cuvioșii Mucenici uciși în Mănăstirea "Sfântul Sava cel Sfințit".
21 J 3 Cuviosul Iacob, episcopul și Mărturisitorul; Sf. Toma și Serapion.
22 V 4 Sf. Sfințit Mc. Vasile, preotul din Ancira.
23 S 5 Sf. Cuv. Mc. Nicon și cei 199 de ucenici ai lui. (Pomenirea morților)
24 D 6 Duminica a Patra din Post. Cuv. Zaharia; Sf. Mc. Luca; Sf. Artemon.
25 L 7 (+) Buna Vestire (Dezlegare la pește).
26 M 8 Soborul Arh. Gavriil; Sf. Mc. Montanus preotul și soția sa Maxima.
27 M 9 Sf. Mc. Matroana din Tesalonica; Sf. Prooroc Anania.
28 J 10 Cuv. Ilarion cel Nou și Ștefan, făcătorul de minuni; Sfinții Mucenici Filit și Lidia.
29 V 11 Cuv. Mc. Marcu episcopul Aretuselor; Sf. Chiril diaconul.
30 S 12 Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula - mama Sf. Pantelimon.
31 D 13 Sf. Duminica a Cincia din Post. Sfințit Mc. Ipatie, episcopul Gangrei; Sf. Acachie și Veniamin diaconul.

Pomenirea preacuvioasei mucenițe Evdochia samarineanca

1/14 martie

Sfânta Evdochia samarineanca era de fel din cetatea Iliopolei, care se găsea în provincia Libanului, în Frigia.

A trăit pe vremea împărăției lui Traian. Mai întâi a dus o viață de desfrâu, atrăgând la sine pe mulți care o îndrăgeau din pricina chipului ei frumos. Cu aceasta ea a adunat multă avere. După aceea însă a venit la Hristos, iar prilejul i l-a dat un oarecare monah Ghermano, pe care ea l-a auzit odată vorbind despre credința cea adevărată și despre pocăință. Deci, fiind îmboldită de nevoia de a-și schimba felul de viață, datorită și unor descoperiri dumnezeiești ce i s-au făcut, a fost botezată de către episcopul Teodot.

Într-una din descoperirile ce i s-au făcut, s-a simțit răpită cu mintea și s-a văzut pe sine luată de mână de un înger și ridicată la cer, unde îngerii se bucurau

cu toții de întoarcerea ei în timp ce ceva negru și înfiorător la vedere scrășnea din dinți și striga, ca și cum i s-ar fi făcut vreo nedreptate, dacă i s-ar fi smuls de sub puterea lui Evdochia.

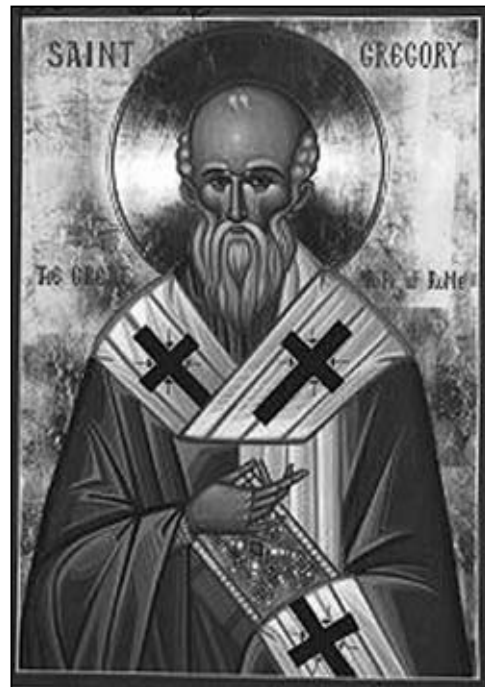
După ce și-a împărțit toată averea și a dat-o săracilor, s-a dus într-o mănăstire și în timp ce-și petrecea viața în nevoițe duhovnicești, fiind găsită de cei ce o îndrăgiseră mai înainte, a fost luată de acolo și dusă înaintea împăratului, care urmase la împărăție după Traian; dar înviind în chip minunat pe copilul acestuia a fost lăsată în pace.

La mulți ani după aceasta a fost supusă la cercetări de către Diogen, stăpânitorul Iliopolei, dar făcând iarăși minuni, a fost lăsată în pace. Numai sub Vincențiu, care a urmat lui Diogen, i s-a tăiat capul cu sabia pentru credința în Hristos. Și așa a luat de la Domnul cununa cea nestricăcioasă a muceniciei.

Pomenirea preacuviosului părintelui nostru Grigorie Dialogul, papă al Romei

12/25 martie

Acesta a trăit în vremea împăratului Iustinian și a fost mai întâi monah și egumen al mănăstirii așa-zisă a Clioscavrei. Apoi i s-a încredințat scaunul arhieresc; dar a primit arhieria nu la întâmplare sau prin vreo alegere fără de judecată, ci cu voința lui Dumnezeu, așa cum se va vedea mai departe. Astfel, pe când se găsea încă în mănăstire stând în chilia lui și pregătindu-se odată să ia pana și să o înmoaie în cerneală ca să scrie, a venit la el cineva care tocmai scăpase dintr-un naufragiu, plângându-și nenorocirea și rugându-l pe cuvios să se milostivească și să-l ajute în nenorocirea în care se găsea. Dar acela care-i cerea acestea nu era cineva lipsit, după cum se va vedea; căci nici măcar om nu era, care scăpat din vreun naufragiu să vină la el gol, din nevoia de a căpăta ceva, ci era un înger, care sub chipul acesta de om care avea nevoie venise la el ca să dea pe față dragostea nesfârșită de oameni care se găsea ascunsă în sufletul cuviosului Grigorie. Acela venind o dată și mai venind după aceasta și a doua și a treia oară, nu a plecat niciodată cu mâna goală, încât după ce sfântului nu i-a mai rămas nici o monedă de aur, a adus și i-a dat plin de osârdie, chiar și potirul de argint al mănăstirii. Căci atât de lipsit de răutate și plin de dragoste era față de cei lipsiți, încât nu numai că, din lipsa banilor și de pe urma stăruinței celui ce-i cerea și care primise de la el tot ce avea, de câte ori

venise, nu s-a supărat, căutând să-l urască și să-l alunge, ci a mers până acolo încât s-a atins și de lucrurile mănăstirii, decât să-l treacă cu vederea pe omul acela, care nu putea dobândi cele de care avea nevoie și să-l lase să plece neajutorat.

Dar, ajungând la treapta de arhieru, a arătat și mai departe aceeași dragoste față de cei săraci. Odată, dând poruncă să fie aduși la masa lui doisprezece săraci, în timp ce se aflau la masă, el a văzut și pe un al treisprezecelea, care i s-a arătat numai lui, în timp ce ceilalți nu puteau

să-l vadă. După chipul înfățișării și după mișcările lăuntrice acesta din urmă i s-a părut sfântului deosebit de ceilalți. Pentru aceasta oprindu-l, l-a întrebat care este numele lui și cine este de a venit și el acolo. Acela însă i-a răspuns că nu este îngăduit să audă cineva numele lui, căci este un nume minunat; a spus numai că este un înger, care mai înainte fusese trimis de Dumnezeu la el pentru a-i cere bani și care după aceea primise poruncă de la Dumnezeu să fie mereu cu el și să-l păzească.

Cuviosul părinte Grigorie, fiind priceput în meșteșugul scrisului și cunoscând toată înțelepciunea, a lăsat Bisericii multe scrieri. Acestea au fost alcătuite nu numai cu ajutorul judecăților omenești și cu înțelepciunea cuvintelor, ci și cu ajutorul Duhului Sfânt, așa cum după încetarea lui din viață ne-a făcut cunoscut arhidiaconul lui, Petru, care ne-a spus că ori de câte ori sfântul Grigorie scria, un porumbel alb se apropia de gura lui, ca și cum i-ar fi arătat și l-ar fi îndemnat cele ce trebuia să scrie. Ajungând până în locurile îndepărtate ale Apusului, sfântul Grigorie a petrecut învățând și aducând la Hristos neamul saxonilor, pentru care aceștia se duc la Roma cea veche, unde se găsește îngropat trupul său, cinstindu-l în fiecare an cu slujbe deosebite. Se spune, iarăși, că el este cel ce a hotărât ca să se săvârșească de către romani Sfânta Liturghie și în post, alcătuint Liturghia celor mai înainte sfințite, care se săvârșește și în zilele de acum.

Pomenirea preacuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu

17 martie

Preacuviosului părintele nostru Alexie s-a născut la Roma, fiind singurul copil al patricianului Eufimian și al Aglaidei, care erau de neam nobil și bogăți. Ajungând la vârsta potrivită, tatăl său i-a ales soție, pregătindu-i camera de nuntă, în care se găsea soția lui, în loc să rămână acolo cu ea, și-a scos inelul său și dându-i-l și binecuvântându-o, a ieșit în ascuns din casă și a plecat îndată la Edesa. Și venind la biserica de aici, a rămas pe lângă ea timp de optsprezece ani, îmbrăcat cu haine sărace și zdrențuite, hrănindu-se din mila și îndurarea celor ce veneau la biserică.

Mai târziu a plecat de acolo, căci nu se mai putea să rămână mai multă vreme ascuns, din cauza virtuților lui, fiindcă mulți, înțelegându-i viața lui virtuoaasă, veneau mereu la el și-l stânjeneau, și a voit să se ducă în Tarsul Ciliciei, la biserica sfântului apostol Petru, dar nu și-a putut împlini această dorință, deoarece

corabia cu care călătorea, împinsă fiind de vânt, a fost îndrumată într-altă parte. Ajungând deci la Roma, a venit la casa părinților lui. Aici, nemaifiind cunoscut de nimeni, își petrecea viața înaintea porții casei sale, luat în derădere și batjocorit de înșiși servitorii lui, pătîmind atât de mult, cât poate pătimi un om străin lipsit de orice îndrăzneală din partea unor oameni petrecăreți și gălăgioși. Când a simțit că i se apropie fericitul sfârșit, a cerut o bucată de hârtie și a scris pe ea cine este și unde s-a născut. Și a păstrat această hârtie la el, până când împăratul Onoriu, după o descoperire dumnezeiască, venind la el, l-a găsit dându-și duhul. Și rugându-se de el și luând de la el scrisoarea și citind-o în auzul tuturor, au cunoscut cu toții cele cu privire la el. Deci, toți fiind cuprinși de spaimă, au luat și au îngropat cu cinste și cu mare cuviință sfințele lui rămășițe în biserica sfântului apostol Petru, moaștele lui răspândind după aceea miruri cu bun miros și vindecări tuturor celor ce se apropiau de ele.

Liturghia Darurilor mai înainte sfințite - slujbă specifică Postului Mare

În perioada postului Sfințelor Paști, în Biserica Ortodoxă se oficiază, în anumite zile, Liturghia Darurilor mai înainte sfințite.

Este o slujbă specifică Postului Mare. Ea nu se săvârșește decât în timpul acestui post, în interiorul săptămânii, adică de luni până vineri, iar în Săptămâna Patimilor doar în zilele de luni, marți și miercuri, cu excepția primelor două zile din post, care sunt zile aliturgice. Această liturghie este de fapt o rânduială de împărtășire și are în vedere întotdeauna o sfințire mai înainte cu câteva zile (duminică) a Sf. Agneț, în cadrul unei liturghii depline, când se scot mai multe agnețe, așa după cum știe preotul respectiv că va săvârși în săptămâna următoare aceasta liturghie. Agnețele sunt păstrate pe masa sfântului altar (Prestol), într-un chivot special, și la fiecare liturghie sunt scoase și duse la proscomidiar, ca apoi să se facă vohodul mare pentru a fi readuse în sfântul altar și pentru a fi consumate în cadrul liturghiei propriuzise, la momentul potrivit.

Rugăciunea Sf. Efrem Sirul - îndemn la o viață creștinească adevărată

În timpul Postului Mare, în toate lăcașurile de cult ortodoxe sunt oficiate slujbe speciale, specifice acestei perioade liturgice. În cadrul acestor slujbe este citită și rugăciunea Sf. Efrem Sirul, care se citește de două ori la sfârșitul fiecărei slujbe din timpul Postului Mare, de luni până vineri.

Această rugăciune exprimă, într-un fel, esența postului, pentru că este un îndemn la o viață creștinească adevărată, curată, la simplitate. Dacă ar fi să ne uităm un pic asupra rugăciunii, asupra formei ei, asupra ritmului pe care îl are și al frecvenței în cursul slujbelor din perioada Postului Mare, nu putem spune în concluzie decât aceasta că este un îndemn la simplitate. E o rugăciune completă, nu sunt doar cuvinte rostite cu mintea, ci este o rugăciune care cuprinde și metania. Are trei părți. Fiecare parte este completată cu o metanie, ceea ce înseamnă că rugăciunea rostită de minte în inima e completată cu mișcarea întregului trup, prin metanie. E o rugăciune care ne ajută să fugim de mândrie, mândria ce a dus la căderea demonilor, și ne ajută să ne apropiem de esența vieții creștine, care e o viață de smerenie, o viață în care trebuie să trăim potrivit poruncii Mântuitorului, să nu vedem paiul din ochiul fratelui nostru, ci bârna din ochiul nostru. Esența Predicii de pe munte este cuprinsă în aceasta rugăciune.

În Postul Mare, acoperămintele din biserici poartă culoarea neagră

În perioada Postului Mare, acoperămintele cu care se înveșmântează mobilierul din biserici, începând cu sfânta masă, poartă culoarea neagră.

Care sunt motivele pentru acest lucru?

Culoarea neagră știm că înseamnă doliu, pentru ca Adam, și prin el întreaga omenire, a fost izgonit din rai. Pentru noi, biserica, care este raiul pe pământ, se transformă acum, în perioada Postului Mare, într-un lăcaș de plângere a păcatelor, pentru ca am fost aruncați afara din rai. Bucuria și tot ceea ce însemna bine de la Dumnezeu nu ne mai este la îndemână, nu ne mai este accesibil din cauza păcatului, și atunci tot ceea ce este în biserică poartă culoarea neagră, pentru a ne aminti de lucrul acesta, de faptul că suntem într-o vale a plângerii, de faptul că păcatul ne desparte de Dumnezeu, de faptul că Paștele pe care noi îl așteptăm înseamnă o trecere prin foc și prin apa cu nădejdea ca Dumnezeu ne va scoate cumva la odihnă pe fiecare dintre noi.

Bună ziua stimată redacție.

Mă numesc Mihai Bratu, locuitor din mun. Chișinău.

În prima săptămână a Postului Mare am fost prezent în fiecare seara la serviciul divin. Am fost mult impresionat de Canonul cel Mare, care s-a citit de luni până joi. Aș vrea să știu cine este autorul acestui canon.

Vă mulțumesc anticipat.

Cine este Sfântul Andrei Criteanul?

Sfântul Andrei Criteanul s-a născut la Damasc, în jurul anului 660, sub stăpânire musulmană, într-o familie creștină care i-a oferit o educație aleasă. Mai târziu, el devine monah în „Frăția Sf. Mormânt” de la Ierusalim, fapt pentru care a fost mai târziu supranumit și „Ierusalimiteanul”. Curând devine secretar al patriarhului de Ierusalim, iar în 685, în calitate de delegat al acestuia, semnează la Constantinopol actele Sinodului VI ecumenic, care a condamnat în 681 erezia monotelită (despre o singură voință în Domnului nostru Iisus Hristos). Monahul Andrei rămâne în Constantinopol unde i se încredințează conducerea unei importante opere social-filantropice, în special conducerea unui orfelinat și a unei case pentru bătrâni, lucrare socială foarte populară pentru Biserica bizantină din acea vreme. În anul 692, a fost ales episcop de Gortyna, în Creta. De aici a primit și numele de „Cretanul” sau „Criteanul”, pe care i l-a dat

tradiția bisericească. Andrei Criteanul a fost un mare episcop misionar. A construit biserici, a înființat mănăstiri, a dezvoltat lucrarea filantropică a Bisericii, s-a ocupat de educația tineretului din eparhia sa, a ajutat pe creștinii care au suferit datorită incursiunilor musulmanilor în insulă etc. A fost un bun predicator, iar pentru a încuraja participarea poporului la viața liturgică a Bisericii, a compus o mulțime de imne liturgice. El este considerat cel dintâi autor de canoane liturgice, între care cel mai renumit este **Canonul cel Mare**, care a intrat în cartea „Triod” și care constituie o piesă liturgică deosebit de importantă pentru perioada Postului Sfințelor Paști. Sfântul Andrei Criteanul a trecut la viața veșnică în anul 740, pe când se întorcea de la Constantinopol spre Creta. De aceea, mormântul său se afla nu în Creta, ci în localitatea Eresos din insula Mitilina (Lesbos).

CO

A LUPTAT PENTRU DUMNEZEU

În s. Hârtopul Mare, r. Criuleni, a fost inaugurată biblioteca parohială care va purta numele preotului „Iosif Crudu” - unul din puținii apărători ai Bisericii și promotori ai religiei în perioada sovietică, când, odată cu venirea comuniștilor la putere, majoritatea bisericilor au fost distruse, închise, transformate în săli sportive ori depozite.

Iosif Crudu a slijit 31 de ani în calitate de preot la biserica „Minunea Sf. Arhanghel Mihail” din s. Hârtopul Mare. A venit aici la 17 aprilie 1967. În repetate rânduri a fost somat de secretarii de partid și miliție să pună capăt activității de preot și să cedeze cheile de la biserică. Potrivit martorilor oculari, au fost maltratați și el, și soția sa, preoteasa Sofia, care a și decedat în scurt timp după ce a fost atacată și torturată în propria casă de persoane mascate. „Preotul Iosif e unul din cei mai credincioși oameni pe care i-am întâlnit în viața mea, se conducea în tot ce făcea de învățătura creștină. Dumnezeu i-a dat curaj lui și soției sale și au rezistat, iar biserica din sat n-a fost închisă. Până și în fața morții s-a prezentat cu Biblia în mână”, ne spune nora lui, Ana Crudu.

Martorii vremurilor necredinței

„A fost un om vrednic, - își amintește Iulia Mălai, pensionară în vârstă de 62 de ani. - Venea lume din toate satele din împrejurimi - Râșcova, Ișnovăț, Ohrincea, Cruglic. Era unica biserică ce continua să activeze în acea perioadă. Uneori oficia și câte 20 de botezuri în zi. Îl chemau la miliție, la secretarii de partid de la Criuleni, îl necăjeau, dar pentru că era puternic în credință, continua să officieze slujbele la biserică. Până la el a fost un alt preot, Dumitru, care a fost chiar închis timp de 15 zile, pentru că s-a pus în poară cu autoritățile. A decedat prematur din cauza unei boli, și a fost urmat în slujbă de Iosif Crudu, care o fost preot la noi în sat până în anul 1998”, ne spune mătușa Iulia. „A zis că își dă capul de pe umeri, dar nu le dă cheile de la biserică”, își amintește o altă bătrânică despre lupta preotului cu „miliția” și secretarii comuniști care au dorit pe atunci „să dea năvala în biserică”. „A slujit Domnului mulți ani. Pe lângă ceea ce făcea pentru oameni, avea grijă și de încăperea Domnului, a reparat gardul, casa parohială, clopotele. Intra în vorbă până și cu copiii pe care-i întâlnea pe drum, pionieri, octombrei, care veneau de la școală. Le adresa vorbe simple, le spunea ce e bine, ce e păcat în lume, despre puterea credinței în Dumnezeu”, își amintește o altă pensionară din Hârtopul Mare, Claudia Coșneanu.

„Eram profesoară, nu mă duceam la noi în sat la biserică, ci mergeam la Chișinău, unde nu mă cunoștea nimeni. Așa erau timpurile. Eram urmărită în special noi, profesorii. Mi-am botezat copilul nu la mine acasă și nici la biserică, ci la niște vecini. Acolo a venit preotul Iosif Crudu și a oficiat slujba de botez. Mai multă lume din sat care ocolea problemele organiza botezul la familiile de creștini, care nu erau membri de partid. Totul se făcea în ascuns: sfințiri de casă, cununii,

altfel erai persecutat, și se creau probleme la serviciu”, își amintește Nina Bujor, din aceeași localitate.

Călcată în picioare

Preotul Iosif era persecutat de regim, de două ori a fost atacat în plină stradă, dar - pe unde în ascuns, pe unde fățiș - continua să officieze cununii, botezuri, sfințea casele gospodarilor înrădăcinându-le în inimi credință. O parte din povara asumării credinței în Dumnezeu în acele timpuri i-a revenit soției sale.

Potrivit mărturiilor rudelor, preoteasa Sofia a fost atacată într-o duminică din toamna anului 1990. Era dimineață. Femeia era singură acasă și se gătea să meargă la slujbă la biserică. Mascarii au pătruns în casă, au tăiat firul de la telefon, i-au legat cu el mâinile, după care au început s-o bată. „Au călcat-o în picioare până i-au distrus ficatul. Apoi au acoperit-o cu pernele din teanc. A descoperit-o vecina care a intrat din întâmplare și a auzit un geamăt de sub căpătaie”, își amintește nora Ana. Identitatea infractorilor n-a fost stabilită, deși apropiații susțin că n-ar fi fost o mare greutate pentru oamenii legii să descopere crima. Mascarii, prin urmare, făceau parte din cunoștințele familiei, știa exact unde sunt banii, unde sunt obiectele mai de preț și că la acea oră preoteasa era singură acasă. A fost atacată toamna, iar în luna iulie a anului care a urmat, a decedat. „Moartea i s-a tras din bătaia aceea. Avea 63 de ani. Era o femeie evlavioasă, fostă profesoară de clasele primare. Am stat în spital alături de ea, dar niciodată n-am vorbit despre cele întâmplate. Nu putea să-și revină din șocul spaimii pe care l-a suportat”, ne mai spune nora Ana. Iosif Crudu a suportat greu pierderea. A trăit și a slujit Domnului încă șapte ani după moartea soției, după care a plecat în lumea celor dreți, spun martorii că până și moartea a întâmpinat-o cu Biblia în mână.

O bibliotecă îi va purta numele

Inaugurarea bibliotecii parohiale a avut loc la 7 februarie, la inițiativa parohului bisericii din localitate Grigore Plăcintă. Evenimentul a întrunit lume bună din sat și din alte localități. Dis-de-dimineață un sobor de preoți a oficiat un serviciu divin, apoi a avut loc sfințirea și inaugurarea bibliotecii parohiale. Locuitorii satului au pus mână de la mână și au acumulat circa patru mii de lei, sumă din care au fost procurate primele zeci de cărți aranjate pe rafturile bibliotecii parohiale.

Este cea de-a doua bibliotecă de carte religioasă deschisă în r. Criuleni. Preoții Nicolae Ciobanu, parohul bisericii „Minunea Sf. Arhanghel Mihail” din s. Cruglic, și Grigore Plăcintă, parohul bisericii „Minunea Sf. Arhanghel Mihail” din Hârtopul Mare, își propun să îmbogățească colecțiile de carte ale acestor biblioteci cu sprijinul enoriașilor și al sponsorilor.

Svetlana Corobceanu (Jurnal)

RĂZBOIUL DE PE NISTRU A ÎNCEPUT PRINTR-O PROVOCARE

Războiul de pe Nistru a început printr-o provocare, iar scopul real al conflictului a fost jaful, își amintesc veteranii Războiului pentru independența și integritatea R. Moldova, la 16 ani de la declanșarea războiului.

Acest război nu s-a desfășurat întâmplător în Moldova, spune generalul de brigadă în rezervă, Anton Gămurar, în timpul războiului comandat al brigăzii cu destinație specială „Fulger”. Limba, istoria și politica au fost doar pretexte pentru declanșarea conflictului armat de pe Nistru. Scopul adevărat a fost jaful averii care se păstra în teritoriu în momentul căderii imperiului sovietic, Moldova fiind una din cele mai prospere republici.

„Patru ani de zile nici un om din populația Moldovei putea să nu lucreze și să aibă de toate. Când ne-am întors de la război, o ață nu era”, menționează generalul. El crede că politicianilor de azi le e rușine să vorbească despre aceasta pentru că mulți dintre ei au participat la dispariția acestei averi.

Generalul de brigadă își amintește în detalii acele zile tragice. El povestește că la sfârșitul lunii februarie 1992 serviciile secrete de la Tiraspol, dirijate de la Moscova, au organizat o provocare - l-au lichidat pe șeful miliției din Dubăsari, iar apoi au incitat spiritele, acuzând moldovenii în omorul maiorului de miliție. În noaptea spre 1 martie a fost atacat Comisariatul de poliție din Dubăsari, ultimul fort-post al puterii legale în partea stângă a Nistrului. Poliția nu a deschis foc pentru a nu provoca jertfe, unul din cazaci fiind ucis de ai lor. 27 de polițiști moldoveni au fost duși la Tiraspol, maltratați, bătuți, înjosiți. Li îmbrăcau în veste antiglonț și împuşcau în ei ca să vadă dacă vor trece sau nu gloanțele, spune generalul.

Anume atunci, pe data de 1 martie, la Cocieri oamenii au pus mâna pe arme, oamenii simpli, nu poliția și nici armata, care nici nu exista atunci, își amintește Anton Gămurar. Oamenii veneau de la Corjova, Cocieri, Lunga, Malovata pentru a apăra poliția (un paradox, civilii apărau polițiștii!). Populația s-a ridicat pentru că a văzut acele batjocuri, mai ales că în satul lor patrioții care au stat de partea poliției erau tratați cu aceeași cruzime. Două învățătoare au fost ucise de mercenari și aruncate în fântână. Așa a început războiul.

Fostul combatant își aduce aminte că în timpul războiului transnistrenii îi rugau cu lacrimi în ochi să nu plece și să-i aperse de acei mercenari bandiți. „Noi eram polițiști, oamenii legii și nu puteam face crime, căci știam că trebuie să răspundem pentru faptele noastre, iar mercenarii, care luptase în mai multe focare de război de pe teritoriul URSS, jefuiau, ucideau și își făceau mendrele. O parte dintre ei, care nu s-au întors acasă, așa au și rămas pe malurile Nistrului. Mercenarii se comportau cu ai lor la fel de crud - îmbarcau cadavrele în camioane și le aruncau în Nistru, nici nu-i îngropau. Ca pe câini”, relatează Anton Gămurar, martor ocular al acelor evenimente.

Veteranul este convins că astăzi nici combatanții din stânga și nici din dreapta Nistrului nu s-ar mai ridica la luptă dacă s-ar întâmpla să izbucnească un conflict. Pentru că nu mai au ce apăra. Pentru că acei care au devenit bogați nu îi vor înțelege. „Ei ne spun numai una: dar cine v-a trimis? De patriotism nici vorbă, doar gologani câștigați cu sânge”, spune Anton Gămurar.

În ziua de azi se vorbește foarte mult de patriotism. Dar patriotismul nu înseamnă doar vorbe, ci acțiuni, subliniază generalul Gămurar. Patriotism este să-ți lași familia, copii și să mergi pe câmpul de luptă. Să mergi la război conștient, știind că se poate întâmpla să nu-ți mai vezi copiii niciodată. Așa cum s-a întâmplat în cazul lui Valentin Slobozenko și Ghenadie Iablocichin, copiii cărora s-au născut după moartea lor. Au acum 16 ani. Cum își pot explica acești copii evenimentele de atunci și de ce țara nu-și onorează eroii, se întreabă fostul comandant. Veteranii decorați cu ordinul Ștefan cel Mare primesc azi o indemnizație lunară de 500 lei, dar nu și familiile celor căzuți, deși Uniunea Națională a Veteranilor Războiului pentru Independență a cerut autorităților nu odată acest lucru. Nici veteranii de război care actualmente activează în structurile de forță, nu primesc această indemnizație, pe motiv că nu sunt pensionari.

Veteranii au cerut de nenumărate ori conducerii țării să declare în mod oficial ziua de 2 martie Zi a Memoriei, în conformitate cu normele internaționale. Deocamdată, autoritățile tac.

Info-prim-neo

27 MARTIE – ZIUA IDEALULUI, ZIUA REVENIRII BASARABIEI LA VATRA STRĂMOȘEASCĂ

„Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totdeauna se unește cu mamă-sa România. [...] Trăiască unirea Basarabiei cu România deapănarea și totdeauna!”

Cu aceste cuvinte începea și se încheia memorabila Declarație de Unire din 27 martie 1918, care rezuma de altfel, într-o pagină obișnuită un ideal neobișnuit: cel al mult încercatei Basarabii de a reveni în vechile granițe ale poporului și statului român, revenire autentificată de autoritatea supremă a Basarabiei interbelice – Sfatul Țării.

Organul Suprem Ținutal își începe lucrările la 21 noiembrie 1917 într-o atmosferă solemnă, avându-l ca președinte pe I. Inuleț și semnifică rezultatul avântului de renaștere națională și politică a populației dintre Prut și Nistru. Constituindu-se pe principii democratice și având ca scop primordial materializarea dreptului național al românilor basarabeni la autodeterminare, Sfatul Țării a devenit din momentul recunoașterii sale ținta acuzațiilor și deprecierilor absolute, venite din partea „exponenților școlii istorice sovietice” (Gh. Cojocaru), cărora li se cam încurcase „politica” și vedeau în acest „parlament basarabean” nu altceva decât un „organ burghezo-naționalist antipopular”.

Misiunea sa istorică și-o îndeplinește anume în primăvara lui 1918 când prin eforturile deputaților basarabeni și prin susținerea nemijlocită a

Guvernului român se reușește unificarea teritoriului pruto-nistrian la vechea lui vatră. Promulgat prin decretul regal din 9.04.1918, actul Unirii a exprimat tendința de aproape un secol a românilor din stânga Prutului de a reveni la „vatra strămoșească” (Gh. Cojocaru) fiind în fond primul mare pas întru făurirea unității naționale românești depline.

Desprinsă din ghiarele odiosului imperiu rus, în condițiile în care insecuritatea, războiul și revoluția precedau luptele de emancipare națională, mult pătimita jumătate estică a Moldovei lui Ștefan cel Mare reușește prin acțiunile din anii 1917-1918 să capete încetul cu încetul autonomie și drept de hotărâre a sorții sale, ca în final la 27 martie 1918 să definitiveze procesul de reînviere a adevărului istoric – Unirea. Înfăptuită la cumpăna unei situații politico-strategice (europene) acute, unificarea teritoriului din stânga Prutului cu Țara mamă a constituit un act de o enormă importanță pentru soarta ulterioară a națiunii române. Riscând să fie înghițită de Imperiul rus sau de Ucraina naționalistă, Basarabia a izbutit prin munca aleșilor ținutali să se elibereze din acea situație de pierzanie, de deznaționalizare, de comă culturală și de decădere a celorlalte domenii ale vieții sociale, evitând un dezastru al românismului în întregime. Conștientizând pericolul bolșevismului abia instaurat, forțele patriotice din Basarabia au militat activ în sensul eliberării naționale și unificării (inițial condiționate, apoi renunțând la acestea, prin ratificarea actului Unirii) ei, înfăptuind la 1918 un act de mare curaj, reușind prin câteva etape de emancipare să obțină autonomia ținutului românesc ca apoi, profitând de acest fapt și de împrejurările favorabile ce se creaseră, să făptuiască Unirea celor două maluri ale Prutului – visul și idealul a multor generații a românilor asuprași.

Ziua de 27 Martie pentru noi, românii, trebuie să fie zi de mare cinste, zi de triumf a geniului românesc, zi în care adevărul istoriei noastre naționale a biruit. Din miile de patimi suportate de ființa basarabă pe tot parcursul ocupației imperialiste ruse, trebuie să se înalțe și să dăinuiească învingerea acestor vremuri prin spiritul nostru oțelit, prin idealul nostru ca neam, materializat la 27 martie, să ne plecăm capetele sub binecuvântarea lui Dumnezeu, să-i mulțumim pentru că am reușit și să înălțăm o rugă pentru a mai izbândi o dată. Exemplul generației de la 1918 trebuie preluat cu seriozitate și spirit de jertfă, azi avem alte condiții, dar avem de împlinit aceeași misiune și dacă s-a reușit atunci, cu 89 de ani în urmă, în fumul războiului și în mirosul prafului de pușcă, vom reuși și acum, pe căi pașnice și în cea mai mare armonie. Pentru acest lucru trebuie să ne unim forțele sub un drapel unic, sub o cruce salvatoare și să ne oferim posibilitățile întru întregirea și reînvierea neamului nostru românesc. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Novopress.info

21 de ani de la trecerea la cele veșnice a marelui patrolog pr. prof. dr. Ioan G. Coman

Pr. prof. dr. Ioan G. Coman (1902 - 1987) s-a născut la data de 27 noiembrie 1902, în localitatea Dambroca, județul Buzău. După absolvirea Seminarului Teologic „Kesarie Episcopul” din Buzău, în anul 1922, a urmat între 1922 - 1926 cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă din București, iar în paralel, între anii 1922 - 1927, cursurile Facultății de Litere și Filozofie din București, secția limbi clasice. Între anii 1927 - 1935 a urmat studii de specializare la Strasbourg, Montpellier și Paris. A obținut trei doctorate: 1931 - doctoratul în Teologie la Strasbourg; 1934 - doctoratul în Litere și Filozofie la București; 1938 - doctoratul în Teologie la București. Între anii 1936 - 1942 a fost asistent universitar la Facultatea de Litere și Filozofie din București, catedra de Limbă și Literatură Greacă și Latină, fiind numit în 1942 conferențiar universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, catedra de Patrologie, apoi profesor titular, din 1944 până în 1970, la Institutul Teologic din București, al cărui rector a fost între anii 1954 - 1962. La data de 31 martie 1940 a fost hirotonit întru preot. S-a stins din această viață pământească la data de 11 martie 1987, în București. A publicat următoarele opere principale:

- *Titanul Prometheu. Cultul și elementele prehesiodice și hesiodice ale istoriei sale. Încercare*

asupra concepției elenilor despre originile civilizației în lumina istoriei lui Prometheu, vol. I, București, 1935;

- *Sf. Grigorie de Nazianz despre Împăratul Iulian. Încercare asupra discursurilor IV și V*, vol. I, București, 1938;

- *Miracolul clasic*, București, 1940;

- *Teoria Logosului în Apologiile Sfântului Iustin Martirul și Filozoful*, București, 1942;

- *Décénée*, Paris, 1943;

- *Probleme de filozofie și literatură patristică*, București, 1944;

- *Patrologie*, București, 1956;

- *Scriitori bisericești din epoca străromână*, București, 1979;

- *Patrologie*, vol. I-III, București, 1984-1988;

- *Frumusețile iubirii de oameni în spiritualitatea patristică*, Timișoara, 1988;

- *„Si Cuvântul trup S-a făcut”. Hristologie și mariologie patristică*, Timișoara, 1993.

Acestora li se adaugă sute de studii, articole, recenzii, predici, note și comunicări publicate în diverse reviste de specialitate din țară și străinătate, însumând peste 8.000 de pagini, în limbile română, franceză sau germană.

NELINIȘTIT ESTE SUFLETUL NOSTRU PÂNĂ NU SE ÎNTOARCE IARĂȘI LA TINE, DOAMNE

LECTII DE CATEHIZARE

Lecția 32

“Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor”

Sf. Liturghie și cele Șapte Laude sau serviciul divin zilnic al Bisericii

(continuare din nr. 02(199), 2008)

5. CEASURILE

a) Ceasurile obișnuite (în tot cursul anului)

Slujbele zilnice numite Ceasuri sunt patru: cândva Ceasul I se oficia în primul ceas al dimineții, Ceasul al III-lea se citea la începutul sfertului al doilea din zi, Ceasul al VI-lea se citea în totdeauna la amiază și Ceasul al IX-lea se citea la începutul ultimului sfert al zilei, în jurul orei trei sau patru după amiază. Astăzi, Ceasurile I, III și VI se citesc ori îndată după Utrenie sau înainte de Sfânta Liturghie. Ceasul al IX-lea se citește înainte de Vecernie; cu el se încheie serviciul divin al fiecărei zile liturgice.

Rânduiala tuturor celor patru Ceasuri este alcătuită după un plan comun; ea cuprinde citiri de psalmi (câte trei la fiecare Ceas), urmate de tropare proprii fiecărui Ceas și se încheie cu o rugăciune.

Rânduiala lor se poate urmări ușor după Ceaslov.

b) Ceasurile Împărătești

În trei zile liturgice din cursul anului bisericesc, și anume: în ajunul Nașterii Domnului (24 decembrie), în ajunul Bobotezei (5 ianuarie) și în Vinerea din Săptămâna Patimilor, avem Ceasuri speciale numite împărătești (fiindcă la ele asistau odinioară și împărații). Rânduiala lor se află în Mineiele din decembrie și ianuarie la zilele respective și în Triod; ea e mult mai dezvoltată decât a Ceasurilor obișnuite și cuprinde, la fiecare Ceas, câte o pemie, un Apostol și o Evanghelie, precum și cântări (tropare sau stihuri) speciale, care amintesc evenimentele respective din istoria sfânta a mântuirii (Nașterea, Botezul și Patimile Domnului).

c) Ceasurile Pascale

În Săptămâna Luminată nu se citesc Ceasurile obișnuite și nici celelalte Laude mici (Pavecernița și Miezonoptica); ele sunt înlocuite cu o rânduială specială, numită Ceasurile Paștilor, care se citesc (cântă) în locul celor patru Ceasuri, precum și în locul Pavecerniței și Miezonopticii. Rânduiala se află în Penticostar (după slujba Utreniei din noaptea Sfințelor Paști) și este alcătuită numai din cântări luate din slujba învierii.

Ca și celelalte Laude bisericești, slujbele Ceasurilor liturgice ne amintesc de unele evenimente din istoria vieții Mântuitorului, petrecute la ceasurile respective. Astfel, Ceasurile I și al III-lea ne amintesc de începutul patimilor Domnului, de judecată și de osândirea la moarte, care au avut loc în cursul dimineții; Ceasul al III-lea ne aduce aminte totodată de coborârea Sfântului Duh peste Sfinții Apostoli în ziua Cincizecimii. Ceasul al VI-lea ne aduce aminte de răstignirea Domnului pe Cruce, iar Ceasul al IX-lea ne amintește de moartea Domnului pe Cruce, precum ne arată troparul slujbei („Cela ce în ceasul al nouălea pentru noi cu trupul moarte ai răbdat...”).

SFÂNȚA EUHARISTIE

Acesta Taină este cea mai deosebită dintre toate Tainele, deoarece în timp ce prin celelalte Taine creștinul primește numai harul divin, prin Sfânta Euharistie el se împărtășește cu însăși izvorul harului, cu Domnul Iisus Hristos întreg.

Sfânta Euharistie este prin excelență Taina unității Bisericii, „căci o pâine, un trup suntem cei mulți; căci toți ne împărtășim dintr-o pâine” (1 Cor. 10, 17).

Sfânta Euharistie se săvârșește în timpul Liturghiei.

Sfânta Euharistie a fost întemeiată de Mântuitor în seara Cinei celei de Taină, când a binecuvântat pâinea și a dat-o Sfinților Apostoli, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu...”, apoi a binecuvântat paharul de vin, pe care L-a dat Sfinților Apostoli, zicând: „Beți dintru acesta toți...”, adăugând porunca: „Aceasta să faceți întru pomenirea Mea” (Matei 26, 26-28; Marcu 14, 22-24; Luca 22, 19-20), pentru ca de roadele jertfei să beneficieze întreaga omenire până la sfârșitul veacurilor. Prin cuvintele de mai sus, Mântuitorul împuternicește pe Sf. Apostoli să săvârșească jertfa cea nouă, obligându-i să o facă spre aducerea aminte de patimile și jertfa Lui. La rândul lor, Sf. Apostoli au transmis acest drept

arhierilor și preoților, ca urmași legitimi ai lor.

Sfânta Euharistie este centrul rugăciunii obștești, prin care Biserica creștină aduce lui Dumnezeu prinosul ei de recunoștință și de cinstire pentru binefacerile primite de la El. Această taină se săvârșește în timpul Liturghiei și este o prelungire sau actualizare a jertfei Mântuitorului pentru mântuirea noastră, rânduiala ei simbolizează întreaga viață a Mântuitorului, de la naștere până la înălțarea Sa la ceruri.

Denumirea de Liturghie vine de la cuvântul grecesc λυτρος? - de obște, εργον- slujire, lucru.

Această sfântă slujbă mijlocește credincioșilor întâlnirea reală și adevărată cu Hristos-Mântuitorul, pe care îl avem prezent sub forma pâinii și a vinului, care, în momentul invocării Duhului Sfânt de către preot, devine Trupul și Sângele Domnului. „Sfânta Euharistie (Cumunicătură, Împărtașanie) este Taina prin care, sub forma pâinii și a vinului, creștinul se împărtășește cu însăși Trupul și Sângele Domnului, prezente în mod real la jertfa euharistică de la Sfânta Liturghie”.

De aceea, Sfânta Liturghie ne procură darul cel mai de preț pe care l-a dat Dumnezeu oamenilor și ea constituie centrul întregului cult divin public ortodox.

Scopul și caracterul de jertfă al Liturghiei

Scopul Sfintei Liturghii este în primul rând, sfințirea Darurilor, adică a elementelor euharistice, care devin Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Hristos, iar în al doilea rând, sfințirea credincioșilor prin împărtășirea lor cu Sfintele Taine. Cu alte cuvinte, trebuie să deosebim în slujba Sfintei Liturghii, pe de o parte, jertfa prin care se sfințesc Darurile, iar pe de altă parte, taina prin care se sfințesc credincioșii, împărtășindu-li-se efectele jertfei.

Scopul și cuprinsul Sfintei Liturghii se văd bine și din diferitele denumiri care s-au dat acestei slujbe. Astfel, Sfânta Liturghie în Biserica veche se numea și „Euharistie”, adică mulțumire, pentru că ea este instituită de Mântuitorul Hristos drept mulțumire pentru iubirea Sa de oameni; se mai numea „binecuvântare”, sau „paharul binecuvântării”, „cuminecătură”, pentru că ne împărtășim cu Hristos ca membri ai unui singur corp; „Cină” și „Cina Domnului”, pentru că Sfânta Liturghie înfățișează și cina cea de pe urmă a Mântuitorului Hristos cu ucenicii Săi; „masa Domnului” sau „masa de taină”, pentru că aici ni se pune înainte mâncarea și băutura cea de viață făcătoare, ni se pune înainte însuși Trupul și Sângele Mântuitorului. Se mai numea și „frângerea pâinii”, „lucrare sfințită” etc.

Din aceste numiri se observă ca Sfânta Liturghie este :

a) o jertfă deplină de adorare față de Mântuitorul Iisus Hristos, Care S-a făcut ascultător până la moarte Părintelui Său ceresc prin moartea pe cruce;

b) o jertfă de împăcare, întrucât prin moartea Sa pe cruce a adus împăcarea omenirii cu Dumnezeu;

c) o jertfă deplină de cerere, prin care Biserica înalță cea mai sfântă și cea mai fierbinte rugăciune către Dumnezeu;

d) o jertfă deplină de mulțumire, căci precum Dumnezeu prin jertfa Fiului Său a arătat oamenilor cea mai mare bunătate, tot așa și oamenii nu-și pot exprima mai bine recunoștința lor decât prin reamintirea și actualizarea perpetuă a acestei jertfe în Sfânta Liturghie.

Săvârșitorul Sfintei Euharistii

Săvârșitorul Sfintei Euharistii este episcopul sau preotul, ca urmași ai sfinților apostoli, cărora Mântuitorul le poruncește: „Aceasta să o faceți întru pomenirea Mea” (Luca 22, 19; 1 Cor. 11, 26).

Că episcopul și preotul sunt Săvârșitorii Sfintei Euharistii ne spune și Canonul 18 al I-lui Sinod ecumenic (325), tot acest canon mai zice că diaconii „n-au putere de a aduce Sfânta jertfă”.

„Nimeni din cei ce se numesc laici să nu-și dea lui singur din Dumnezeieștile Taine fiind față episcopul, presbiterul sau diaconul. Iar cel ce ar îndrăzni ceva de acest fel, să se afurisească, pe o săptămână, ca unul ce face din cele necuvenute, învățându-se de aici „să nu îndrăznești, în afară de ce i se cade lui a năzui” (Rom. 12, 3).

Săvârșitorul Euharistiei (episcopul sau preotul) trebuie să fie om ales, cinstit, să știe Sfânta Scriptura și să fie hirotonisit după rânduială.

Nici un preot nu poate săvârși Liturghia cu puterea Duhului nici să săvârșească ceva în Biserică, dacă nu are hirotonia, iar prin hirotonia primită de la episcop în

preot activează harul arhieresc, spune sfântul Simeon al Tesalonicului.

Să aibă toate veșmintele sfințite, după rânduială. Fără de ele nu se cuvine a slugi Dumnezeiasca Liturghie.

Ieromonahul nu se cade să slujească Sf. Euharistie fără mantie (Canonul 27 Nichifor Mărturisitorul).

Pentru Săvârșirea Dumnezeieștii Liturghii, pe lângă cele zise, se cere ca preotul hirotonit de arhieru să aibă pregătirea cuvenită și voința spre Săvârșirea Sfintei Taine a Euharistiei. Săvârșitorul Euharistiei trebuie să postească. Astfel, Canonul 29 al sinodului Trulan declară: „Sfintele altaruri să nu se săvârșească decât de oameni postiți” și să se ferească de împreunare după cum spune Canonul 13 al Sf. Timotei episcopul Alexandriei.

Clericii caterisiți și cei cu păcate grele, nu au voie să săvârșească Sfânta jertfa (Canonul 28 Apostolic; Canonul 9 al Sinodului local din Neocezarea).

Primitorul Sfintei Euharistii

Primitori deplini îndreptățiți ai acestei Sf. Taine sunt numai creștinii valid botezați, adică aceia asupra calității cărora de membri ai Bisericii nu există îndoială. Pentru împărtășirea acestora sunt reguli potrivit cărora unii se pot împărtăși mai des, având chiar această îndatorire, iar alții mai rar. Cei ce sunt datori a se împărtăși mai des sunt slujitorii Sf. Taine, adică în primul rând episcopul, preotul și diaconul, precum și ceilalți membri ai clerului care nu fac parte din preoția de instituire divină. Aceștia au datoria de a se împărtăși la fiecare Liturghie: „Dacă vreun episcop sau presbiter, sau diacon, sau oarecare altul din catalogul ierarhicesc, săvârșindu-se Sf. Jertfa, nu se va împărtăși, să spună pricina și, de va fi binecuvântată, Să aibă iertare, iar dacă nu o va spune, să se afurisească ca unul care s-a făcut vinovat de demoralizarea credincioșilor și a produs bănuială asupra celui ce a săvârșit-o ca și când nu ar fi săvârșit-o după rânduială” - spune canonul 8 Apostolic.

Erau stricte legile bisericești cu credincioșii în privința participării la Sf. Liturghie. Astfel Canonul 80 al Sinodului VI ecumenic și Canonul 11 al Sinodului din Sardinia spun: „Clericii să nu lipsească de la Biserică în trei duminici consecutive și nici mirenii. În caz contrar, clericilor să se caterisească, iar mirenii să se afurisească”.

Se înțelege că, având datoria de a frecventa des Biserica pentru a participa la Sf. Euharistie, credincioșii sunt datori să respecte și celelalte condiții canonice, spre a se împărtăși cu vrednicie.

Pe tema aceasta a împărtășirii cu vrednicie sau cu nevrednicie și ca urmare a împărtășirii rare sau dese, sau la anumite sărbători, în funcție de vrednicia celui care se împărtășește, s-au iscat numeroase discuții și în vremurile mai de demult, și în zilele noastre, când problema a fost reactualizată din pricina rătăcirii unora care pretindeau că împărtășirea deasă, chiar cotidiană, ar putea dăuna celui care ar primi Sf. Împărtașanie.

Pentru a ne lamuri în problema aceasta să vedem ce spune Sf. Ioan Gură de Aur în „Cuvânt despre Epistola către Evrei”: „Mulți se împărtășesc ... o dată pe an, alții de două ori, alții mai des”.

Care trebuie lăudați? Cei care se împărtășesc o dată sau cei care adeseori, sau cei care rareori?

Nici cei ce se împărtășesc o dată, nici cei ce de multe ori, nici cei ce de puține ori, ci cei ce se împărtășesc cu conștiința curată și a căror viață este ireproșabilă. Unii ca aceștia totdeauna, iar cei ce nu sunt de acest fel, niciodată să nu se apropie de cuminecătură”.

Același Sf. Ioan Gură de Aur neostentat îndemna poporul lui Dumnezeu la o împărtășire continuă spunând: „În zadar se face jertfa în fiecare zi, în zadar stăm în preajma jertfelnicului; nimeni nu se împărtășește. Acestea vi le spun nu ca să vă împărtășiți pur și simplu, ci ca să vă faceți vrednici. Nu ești vrednic de jertfă, nici de Împărtașire? Dar atunci nu ești vrednic nici de rugăciune. Auzi diaconul care stă și zice: Cât sunteți în penitență rugați-vă! Toți câți nu se împărtășesc sunt în penitență, ce mai stai? Dacă ești dintre cei ce sunt în penitență nu trebuie să te împărtășești, căci cine nu se împărtășește e dintre cei ce sunt în penitență. Pentru ce spune: Apropiati-vă cei ce nu puteți, să vă rugați!, iar tu stai cu insolentă? Iar dacă nu ești dintre aceștia, ci din cei ce pot să se împărtășească, cum de nu te îngrijești să faci așa? Oare acest lucru nu e nimic pe pământ? Observă rogu-te! Este o masă împărtașească, îngeri slujesc acestei mese, e de față însuși Împăratul, și tu stai gură cască”!

(Va urma)

Opoziția din Georgia cere statut de religie oficială pentru ortodoxie

Fostul colaborator al televiziunii georgiene "Imedi" Gheorghe Targamadze a devenit liderul unei noi formațiuni de opoziție, "Mișcarea Creștin-Democrată".

"Actualul regim este în contradicție cu interesele vitale

ale poporului georgian. Acțiunile guvernării sunt îndreptate spre slăbirea și dezrădăcinarea tuturor instituțiilor tradiționale democratice și naționale", a declarat G. Targamadze în cadrul prezentării mișcării sale.

Potrivit acestuia, actuala putere din Georgia "are drept scop slăbirea Bisericii Ortodoxe și transformarea georgienilor într-o națiune de atei".

"Scopul mișcării noastre este lupta pentru principiile democratice și ortodoxie", spune G. Targamadze.

Acesta a mai adăugat că Mișcarea Creștin-Democrată se pronunță pentru declararea ortodoxiei drept religie oficială în Georgia. "Chiar în zilele apropiate vom începe să colectăm semnături în favoarea întăririi în Constituție a statutului de religie oficială a ortodoxiei", a spus G. Targamadze

Novopress.info

Un american a vrut să distrugă o biserică "pentru că s-a supărat pe Dumnezeu"

Un american în vârstă de 36 de ani a încercat să distrugă o biserică deoarece „se supărase pe Dumnezeu”, comunică *Christian Telegraph* și *Catholic News Agency*. Harold David Zequeda s-a așezat în propria mașină – Ford Windstar, s-a apropiat de clădirea bisericii romano-catolice "St. John Vianney Church" din Rancho Cordova, California și apăsând pe accelerator a intrat în sala, unde au loc slujbele.

Mașina a distrus ușile de lemn și fier ale bisericii, s-a lovit de altarul de 45 kg care a zburat în alt capăt al sălii, a distrus opt rânduri de scaune și s-a oprit în platforma altarului, lăsând pe covor urme de roți.

Apoi mașina a mai făcut prin biserică 45 de metri, s-a ciocnit de al doilea rând de scaune și s-a oprit în fața statuii lui Hristos.

Poliția l-a arestat pe Zequeda și a evacuat automobilul din biserică. În timpul accidentului nu a avut de suferit nici o persoană. Unul din martori a comunicat că în timpul discuției cu poliția Harold Zequeda a declarat că „se supărase pe Dumnezeu”, ceea ce a și fost cauza acțiunilor sale.

Preotul bisericii Martin Moroni, a declarat că este șocat de cele întâmplate: „Era un strigăt de ajutor, spune acesta. Dar totuși ar fi bine dacă găsea un alt mijloc de a „striga”...Ne-am rugat pentru el. Da, aceasta este casa lui Dumnezeu, dar îl vom ierta și vom merge mai departe.”

Zequeda a fost învinuit de vătămarea obiectelor de cult și conducerea cu documente expirate, fiind eliberat după ce a plătit un gaj de un milion de dolari.

Novopress.info

Stimați cititori, puteți vizita varianta electronică a publicației noastre pe adresa:

www.geocities.com/cortodox

ne puteți transmite mesajele și prin poșta electronică la următoarea adresă:

fuste_i_nicolae@yahoo.com

Secretarul de Stat al Vaticanului a vizitat Catedrala ortodoxă rusă din Baku

Secretarul de Stat al Vaticanului, cardinalul Tarcisio Bertone, a vizitat sâmbătă, 8 martie 2008, Catedrala ortodoxă rusă din Baku, capitala Azerbaidjanului. Cu acest prilej, cardinalul a participat la rugăciunea de primire în Catedrala ortodoxă rusă din capitala azeră, de curând restaurată, după ce fusese distrusă și profanată, formulând auspicii ca să se poată „exprima cât mai curând în mod vizibil unitatea Bisericii”. Adresându-se credincioșilor prezenți, cardinalul Tarcisio Bertone a menționat faptul că „pentru noi, creștinii, îndatorirea iubirii reciproce este cât se poate de urgentă. Patrimoniul liturgic și spiritual foarte bogat al Orientalilor este de cea mai mare importanță pentru a păzi cu fidelitate plinătatea tradiției creștine și pentru a conduce la un sfârșit reconcilierea dintre Orient și Occident”.

De asemenea, adresând o rugăciune pentru PF Aleksei al II-lea, patriarhul Moscovei și al întregii Rusii, a fost subliniată „fraternitatea creștină concretă” în Azerbaidjan, unde credincioșii romano-catolici au fost privați de Biserica lor din cauza „violentei ateiste”, dar unde au aflat primire și împărtășire în Biserica Ortodoxă. Secretarul de Stat a avut un gând și pentru comunitatea ortodoxă, pentru familii, copii, vârstnici, care „se simt mândri de apartenența lor la Sfânta Biserică.

Radio Vatican

Conferința Episcopilor Ortodocși Canonici din America

„Cântați Domnului, binecuvântați numele Lui, binevestiți din zi în zi mântuirea Lui. Vestiți între neamuri slava Lui, între toate popoarele minunile Lui (Psalm 95, 2 - 3).

Clerului, cinului monahal și credincioșilor sfințelor Biserici Ortodoxe din America

Iubiți frați și surori în Domnul, Vă salutăm pe toți în numele Domnului nostru Iisus Hristos acum când ne pregătim să începem Sfântul și Marele Post, călătoria noastră spirituală comună către Sf. Învierie a Domnului. În fiecare an, ierarhii ce fac parte din SCOBA desemnează duminica ce precede Marele Post, anul acesta 9 martie, ca duminică a misiunii. Este o zi în care reflectăm la porunca Domnului care ne cere „mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28, 19). Este o zi în care noi, părinții dumneavoastră duhovnicești din Bisericile întemeiate pe vechiul continent, unde credința a înflorit, vă încurajăm, pe cei ce zidiți credința în lumea nouă a continentului american, să cercetați cum răspândim sfânta credință ortodoxă într-o lume care are nevoie atât de mult de dragostea și mila lui Dumnezeu. Duminica Misiunii este o zi în care vă cerem să vă angajați din nou la vestirea Evangheliei mântuirii, a slavei lui Dumnezeu între neamuri și a minunilor Sale către toate popoarele prin răspunsul la chemarea la misiune.

Ca și agenție oficială a SCOBA pentru misiune internațională, timp de peste douăzeci de ani Centrul de misiune ortodoxă creștină (OCMC) a ajutat creștinii ortodocși să răspundă chemării de a vesti în toată lumea dragostea lui Dumnezeu care este în sufletele noastre prin pogoarea Duhului Sfânt (cf. *Romani* 5,2). În țările din lumea a treia și în cele post-comuniste, OCMC a răspândit credința ortodoxă în deplinătatea trăirii ei liturgice și sacramentale, descoperind preocupările ei cu toate dimensiunile vieții. OCMC, prin sprijinitorii, misionarii și membri echipelor misionare, merge în

toate lumea catehizând pe cei noi veniți la credință, zidind biserici, aducând ajutor la săraci și vindecare la cei bolnavi. Și totuși sunt încă mulți care au nevoie să audă Evanghelia. Sunt încă națiuni care așteaptă să audă vestea cea bună a mântuirii, să vadă slava Lui între neamuri și minunile lui între popoare. Ce putem face noi ca și creștini ortodocși? Întâi și cel mai important, putem și trebuie să ne rugăm pentru frații și surorile noastre care duc darul Botezului celor care sunt departe de Evanghelie. Unii dintre dumneavoastră puteți chiar considera să deveniți un martor al credinței ca și misionar al OCMC sau ca membru al unei echipe misionare ortodoxe. Cu toții însă, mari și mici, putem să sprijinim lucrarea misionară printr-un dar financiar către Centrul Misionar (OCMC). Fie ca această zi de trezire a conștiinței misionare să toate zilele sfinte al Marelui Post să fie pline de dorința de a descoperi lumina lui Hristos în sufletele noastre și de a dăruia lumina Învierii fraților și surorilor din lumea întreagă.

Cu binecuvântări părintești și dragoste întru Hristos,

† Arhiepiscop DEMETRIOS, președinte, Arhiepiscopia Ortodoxă Greacă din America

† Mitropolit PHILIP, vicepreședinte, Arhiepiscopia Antiohiană Creștin Ortodoxă din America de Nord

† Mitropolit CHRISTOPHER, secretar, Biserica Ortodoxă Sârbă din SUA și Canada

† Mitropolit NICHOLAS de Amissos, Episcopia Americană Carpato-Rusească din SUA

† Mitropolit HERMAN, Biserica Ortodoxă în America

† Arhiepiscop NICOLAE, Arhiepiscopia Ortodoxă Română din cele două Americi

† Mitropolit JOSEPH, Biserica Ortodoxă Răsăriteană Bulgară

† Mitropolit CONSTANTIN, Biserica Ortodoxă Ucrainiană în SUA

† Episcop ILIA de Philomelion, Episcopia Ortodoxă Albaneză din America.

Stimați cititori! Nu uitați să vă abonați la "Curierul Ortodox" pe anul 2008

MATERIALELE PUBLICE REFLECTĂ DOAR OPINIA AUTORILOR ȘI GRADUL LOR DE DOCUMENTARE

Stimați cititori, dacă ați citit ziarul și nu doriți să-l păstrați, transmiteți-l la alți cititori, dar vă rugăm să nu-l folosiți pentru necesități auxiliare

curierul ortodox

Publicație
în limba română
Indice de abonare: 22034

Adresa redacției:
"Curierul Ortodox". Bd. Traian, 3/1
MD-2060 Moldova (Rep)
Tel. 77-25-33; 77-24-44
<http://www.geocities.com/cortodox>

REDAȚIA

Dr. Nicolae FUȘTEI - redactor șef,
Prot. Vasile CIOBANU - secretar responsabil,
Preot Dumitru TOLICO - redactor tehnic

Tipografia "Prag"
str. Spicului 94,
Chișinău
Tirajul: 1100
Comanda: 487